

quests problemes i en concret sobre els de Catalunya. Vaig ser convidat com a representant d'un sector de la societat catalana i també com a Professor de la Universitat, no parlava de cap manera com a President del Parlament, perquè sinó m'haguessin invitat en aquest concepte, i no fou pas així. I el que vaig dir exactament és el que he dit tota la vida, i en particular des del 76. Ja en el 1978 també ho vaig dir en el Congrés de Diputats a Madrid, i ara realment he quedat sorprès de les reaccions, i més quan aquestes reaccions foren formulades sense conèixer el que jo havia dit; suposo que tindrien algunes referències peirodístiques o verbals d'algú, però el que sí puc assegurar, és que el text del que havia dit, i les cintes magnetofòniques no havien estat lliurades ni conegudes a ningú dels que varen fer una crítica de la lliçó. I és curiós perquè aquestes crítiques n'hi atribuïen coses que no havia dit, i tergiversaven els fets. Això va donar lloc, naturalment, a una rèplica meua, i després a unes reaccions sorprenents per part de certes persones, i de la premsa madrilenya en particular. Finalment, ha tingut com a conseqüència, la proposició no de llei centrista demanant que el Parlament reprobés la meua actitud. Crec que els centristes tenen una concepció errònia del que és el Parlament. El propi reglament del Parlament, permet al President baixa de la tarima presidencial i sentar-se en un escó i intervenir en qual sevol debat. Es evident que si es permet al President tenir una posició política definida en el propi Saló de Sessions, amb més raó sembla que se li pot permetre expressar una opinió fora d'aquest, i més quan queda clar que aquesta opinió és a títol personal.

Tinmateix no crec que hi hagi cap país del món, en que

el President del Parlament quedi neutral en qüestions que afecten la pròpia nació i jo entenc que quan es tracta de la nació catalana, tots tenim dret a manifestar-nos, i a sortir en defensa dels nostres drets nacionals. Realment no m'interessaria seguir essent President del Parlament, si això no queda clar hi presentaria immediatament la dimissió.

P. Quina opinió li mereix l'actual procés que s'està empleant per a la normalització del català?

R. Segurament s'està fent tot el possible d'acord amb la legislació vigent que tots hem d'acatar. Tinguem en compte també que el Parlament de Catalunya encara no ha aprovat la Llei de Normalització Lingüística que està en tràmit, qüestió que cal abordar amb fermesa i decisió, però també sense passar mai per damunt dels drets de les persones, que tots estem d'acord que han d'ésser respectats.

P. Per acabar, Catalunya està travessant moments difícils i delicats (atur, crisi, desencaant, ...). També s'han de suportar campanyes orquestrades des de l'exterior per diaris madrilenys (cal assenyalar com s'estan desvirtuant els actes en favor de la llengua i la cultura catalanes, fins i tot i anecdòticament, l'han anomenat des d'un diari de Madrid "el loco Barrera"). Creu que ens falta unitat? ¿Què els diria als pobles i comarques que, com Sant Hilari, treballen, malgrat tot, per una Catalunya més ferma?

R. Abans de tot, els diria que perseveressin en aquest treball. Necessitem en aquests moments més que mai no perdre de vista els nostres objectius, i sobre tot intentar que la nostra acció es tradueixi en realitzacions i no es quedi en paraules. Per tant, cal no perdre la serenitat, que el "seny" predomini, que sapiguem

conservar la nostra dignitat, i que sapiguem reprimir dignament les agressions que poguem rebre sense sortir dels límits de la llei ni utilitzar la violència. Crec que el que fóra lamentable seria que ens sotmetéssim sense protestar al que considerem un atropell dels nostres drets.

Fins aquí amics, la història, la vida i les opinions del personatge que ens ha acompanyat avui, el Molt Honorable President del Parlament de Catalunya, Sr. Heribert Barrera.

Sortíem amb en Jordi Dou, i hem coincidit: hem trobat un home sol, molt sol, fidel a unes idees i un dels que no han cedit mai (recordo quan a l'hora d'acceptar la monarquia a les Corts Espanyoles va ésser l'únic diputat que va defensar la República), la imatge, dic, d'un home d'aquella generació de brillants polítics que va donar Catalunya en un temps determinat.